

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG

Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri
Liisankatu 27, E 10

N:o 6
Kesäkuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

38. vuosikerta 1933

OHJEITA KUUROMYKKÄLAPSEN KOTIKASVATUSTA JA -OPETUSTA VARTEN

Urho Kierimo

(Turun Kuuromykkäinyhdistyksen kuuromykkäin omaisille järjestämässä illanvietossa 2. 4. 1933 pidetty esitelmä.)

Kasvatus ja opetus ovat kaksi käsitettä, jotka usein pyritään sekoittamaan toisiinsa, vaikka itse asiassa niillä tuskin on muuta yhteistä kuin niiden toisiaan tukeva luonne. Opetuksen tarkoituksenaan on ainoastaan tiedon tahi taidon jakaminen, kun sitävastoin kasvatus pyrkii vaikuttamaan ennen kaikkea siveellisen luonteen muodostamiseen käyttäen siinä sangen monipuolisia keinoja; se turvautuu varoitukseen, uhkaukseen, rangaistukseen, totuttamiseen, vieroittamiseen, ottaapa se tavallisesti opetuksenkin tarkoituksensa välikappaleeksi, jolloin olemme oikeutetut puhumaan *kasvattavasta opetuksesta*.

Jo aikaa sitten on huomattu, että pelkkä opetus ja tieto eivät ehdottomasti tee ihmistä siveelliseksi eli hyväksi. Eikä sitä tee aina kasvatuskaan, vaikka kasvatuksen voimaan tässä suhteessa vielä noin 40 vuotta sitten epäilemättä uskottiin. Ei huomattu, että ihmisen perinnöllisillä taipumuksilla on sangen suuri sananvalta hänen kehityksessään. On siis myönnettävä, että esim. synnynnäisesti rikollisen luonteen kasvatuksessa on paljon suuremmat vaikeudet voitettava kuin sellaisen henkilön kasvatuksessa, jolla tällaisia taipumuksia ei ole.

Oikeaan suunnatulla kasvatuksella ja opetuksella voidaan kuitenkin vaikeissakin luonteissa saada kauniita tuloksia aikaan. Tähän kasvatuksen voimaan onkin lapsen kasvattajan aina vankasti luotettava, sillä ilman tätä luottamusta tulokset jäävät heikoiksi.

Tämä sama usko kasvatuksen ja opetuksen voimaan täytyy myös olla niillä vanhemmilla, joiden lapsukaisten elämäntien ikuinen hiljaisuus on viitoittanut.

Niin raskaalta kuin äidistä ja isästä tuntuukin lapsensa kuurouden toteaminen, on heidän totuttava tähän ajatukseen ja otettava napise-matta kannettavakseen se taakka, jonka tarkoitusta me ihmiset emme pysty emmekä ole oikeutetut arvostelemaan.

Lapsi, joka on syntymästään tai varhaisesta nuoruudesta saakka kuuro, jää myöskin ymmärrettävästi mykäksi, koska hän ei kuule puhetta voidakseen sitä jäljittelyn avulla oppia, kuten kuulevat lapset. Tällaista lasta, joka siis ei voi kuulla eikä myöskään puhua, ei liioin puhetta ymmärtää, kutsutaan kuuromykäksi.

Kuurous voi olla joko synnynnäinen tai voi se olla myöhemmin ilmaantunut vika, jolloin sen syynä useimmiten ovat moninaiset kuumet tai rokkotaudit tahi ulkonaiset loukkautumiset. Puuttumatta lähemmin näihin kuurouden syihin, lienee tässä paikallaan huomauttaa muutamalla sanalla niistä seikoista, joitten avulla vanhemmat voivat todeta lapsensa kuurouden.

Tärkeätä on vanhempien saada mahdollisimman aikaisin todeta lapsensa kuulon puutteen, jotta he voisivat pienokaisensa suhtautua sen mukaisesti. Aivan vastasyntyneen lapsen kuuloa on vaikea, jopa mahdonkin todeta, sillä kolmen ensimmäisen viikon aikana lapsen kaikki aistit tuskin ovat kehittyneetkään. Sitävastoin

jo kuukauden ikäinen pienokainen avaa silmänsä tai kääntää päätänsä kuullessaan lähellä kilahduksen. Hiukan vanhemmilla iällä tarkkaavaiset vanhemmat kyllä huomaavat muutenkin, esim. lapsen ilmeitten perusteella äidin häntä sydämellisesti puhutellessa, onko lapsi kuuleva äitinsä äänen, vai onko osansa olla kuulematta helliä sanoja, äidin sydämen laulua.

Toisaalta vanhemmat usein erehtyvät luulemaan kuuroa lasta kuulevaksi sen perusteella, että lapsi tuntoaistinsa avulla huomioi tärinää, joten lapsi saattaa havahtua, kun tavarakuorma kuljetetaan kadulla, kun jokin henkilö voimakkaasti sulkee oven t.m.s. Näistä merkeistä ei suinkaan lasta ole pidettävä kuulevana. Erehdyttävä seikka on myöskin se, että kuurokin lapsi jokeltelee, joten vanhemmat useinkin verrattain myöhään huomaavat lapsensa kuurouden. Useinkin lapsi saattaa lähestyä kahden vuoden ikää, sitä ikää, jolloin lapsen viimeistään tulisi puhumisen alkeita opetella, ennenkuin vanhempien mahdollinen epäily muuttuu ehdottomaksi todellisuudeksi, vasta silloin uskotaan lapsen olevan kuuro ja jäävän kuuromykkäksi.

Kuuromykän lapsen ruumiin- ja sielunhoito on sovittava hänen tilaansa silmälläpitäen. Kuuromykän lapsen korvat ovat useinkin hoidon tarpeessa, ja varsin usein niissä esiintyy kiusallista vuotoa. Siksi vanhempien on syytä tarkata lapsen korvia, ja jos jotain sairaaloi-suutta niissä ilmenee, on lapsi vietävä lääkärille ja sen jälkeen hoidettava annettujen neuvosten mukaisesti. Minkäänlaisiin ominpäin paranteluihin ei tule ryhtyä, kuten ennen vanhaan oli tapana, jolloin lapsen korviin kaadeltiin jotain polttavia aineita, vieläpä väkivaltaisesti leikkailtiin tai kaiveltiin pikku-raukan korvia.

Kuuromykän silmiä tulee erikoisesti varjella ja hoitaa. Tulee muistaa, että kuuromykän silmät tulevat korvaamaan myös kuulon, sillä nykyinen useimmissa kouluissamme käytännössä oleva puheopetusmenetelmä perustuu suurelta osaltaan »silminkuuloon» eli huulilталukuun ja asettaa näin ollen vaatimuksia oppilaitten näköaistin suhteen. Erikoisesti on vanhempain syytä varoa antamasta lapsilleen sellaisia leikkikaluja kuin tikkuja, teräviä keppejä, haarukkaa tai muita sellaisia esineitä, joilla lapsukaiset voivat vahingoittaa näköaistiaan. Mainittakoon vielä, että tilasto osoittaa suurimman sokeutumisvaaran piilevän tapaturmaista tietä juuri kouluikään tulevien lasten keskuudessa.

Kuuromykän lapsen terveydenhoito muuten varsin vähän poikkeaa kuulevien lasten hoidosta. »Puhtaus on puoli terveyttä», ja tämä pitää paikkansa niin ruuan, asunnon kuin vaatetuksenkin suhteen. Lapsen puvusto on järjestettävä ilman ja olosuhteitten mukaan. Missään tapauksessa lapsia ei saa pukea silkkiin

ja samettiin, jolloin lapsukaiset helposti joutuvat pukujensa orjuuteen. Älköön lapselta riistettävä vanhempien turhamaisuuden takia luonnon hänelle lahjoittamaa vapaata liikkumisen oikeutta.

Lapsen ehdoton oikeus on ensimmäisen ikävuoden aikana saada äidin maitoa, jos se suinkin on mahdollista. Myöhemmin hänelle annettakoon kaikkia ruokalajeja, joita vanhemmatkin ihmiset käyttävät. Jokaisen aterian tulee olla mahdollisimman monipuolinen ja ravitseva. Yksinkertaiseen ruokajärjestykseen annettavat vihannekset parhaan vaihtelun, joiden viljelyä kotipuutarhoissamme olisi suuresti lisättävä. Vihannekset tydyttävät lapsen vitamiinitarpeen ja samalla korvaavat kalliit etelänhedelmät.

Raikkaassa ilmassa oleskelu on välttämätöntä, sillä se on parhaita keinoja taistelussa riisi-, risa- ja keuhkotautia vastaan, joista varsinkin viimeksi mainittu tekee kuuromykkienkin keskuudessa tuhoisaa jälkeä ja on saattanut usean kuuromykän ennenaikaiseen hautaan. Vanhemmat tulisi saada tajuamaan, kuinka turmiolliseksi lapselle muodostuu huonossa ilmassa oleskelu, auringonvalon puute ja ahtaassa kamarissa paikoillaan istuminen. Terve kuuromykkälapsi ei hevin alistukaan tällaiseen orjuuteen, ellei häntä luonnonvastaisella pakolla tähän taivuteta. Auringon säteet, leppeä kevätkuuli, vihreä ruohomatto, perhosten liihottelu houkuttelevat pienokaisen vapauteen niin pian kuin jalat häntä sinne kykenevät ohjaamaan. Siellä hän elämäntäyteisessä maailmassa paikasta paikkaan tepastellen kehittää voimiaan ja nauttii ilman ja valon antamaa hyvinvointia. Kuka voisikaan jättää kuuroa lapsi-raukkaansa pimeään vankikomeroonsa, jossa hänen lapsuusilonsa raukeaa. Hänelläkin on tuo siipien levittämisvaisto, lentoon pyrkimisen kaipuu. »Oi siksi, isä ja äiti, älkää teljetkö häntä vankilaanne, ummehtuneeseen tupaanne. Täällä hän kiihtuu ja menehtyy kuin kasvi ilman aurinkoa ja valoa. Viekkää hänet ulos vapaaseen luontoon, antakaa lapsen olla toisten lasten kanssa, antakaa hänen osallistua heidän viattomiin leikkeihinsä, antakaa toistensa kanssa olla piilossilla, keinua, leikkiä piirileikkiä, antakaa hänen osallistua heidän lapselliseen iloonsa, lyöttäytyä itsekkin heidän kanssaan temmellykseen mikäli ette siinä mitään vahingollista huomaa.» Vaikkakin kuulevien lasten seura kuurolle lapselle on suotava, on vanhempien kuitenkin muistettava, että kuulevien lasten joukossa on ilkeitä ja pahantapaisia lapsia, jotka joko kiusaamalla, pilkalla tahi huonoja tapoja opettamalla riistävät lapseltanne hänen parhaan omaisuutensa, sielunsa puhtauden. Tällaisten lasten seuraa on tietenkin kartettava.

Kuuron lapsen kanssa olisi myös hyvä joskus voimistella, sillä se on omiaan kaikin puo-

lin vahvistamaan lapsen terveyttä. Voimisteluharjoitusten yhteydessä ei milloinkaan saisi unhottaa n.s. hengitysharjoituksia, jotka olisi yhdistettävä käsivarsien liikkeisiin. Periaatteena näissä harjoituksissa olkoon nopea, syvä sisäänhengitys ja käsivarsien kohottaminen, tauko, käsivarsien hidas jaksottainen laskeutuminen ja samassa tahdissa tapahtuva jaksottainen, säännöstelevä ja hidus uloshengitys. Mitä moninaisempia nämä harjoitukset ovat, sen parempi, kunhan niissä vain säilyy edellä kuvattu periaate. Näihin harjoituksiin käytetty aika ei ole mennyt hukkaan, sillä paitsi sitä, että siten vahvistetaan kuuron lapsen heikosti kehittyneitä hengityselimiä, lasketaan niillä paras perustus vastaisella puheopetukselle.

Edelleen on korjattava lapsen ryhtiä, nostettakoon hänen päänsä pystyyn, huomauttamaan lapselle hänen laahustavasta käynnistään, joka kuuroille lapsille on niin ominaista. Älköön kiellettäkö häntä ääntelemästä, vaikka se ehkä kuulevien korvissa kuuluisikin rumalta. Sallittakoon hänen käydä uimassa, luistele-massa, hiihtämässä, hankittakoon hänelle pallo ja muita soveliaita leikkikaluja, joiden avulla hän kuluttaa aikaansa ja harjaannuttaa sekä sielun että ruumiin voimiaan.

Kuuro lapsi on totutettava järjestykseen. Hänet on pienestä pitäen totutettava pitämään leikkikalunsa jossain määrättyssä paikassa, josta hän ne tarvittaessa löytää. Parhaassa tapauksessa hänellä on oma kaappinsa, jonka järjestyksen suhteen äiti voi silloin tällöin pitää kotitarkastuksen. Illalla maata mennessä hänen on asetettava vaatteensa kauniisti hänelle vartavasten osoitetulle tuolille, josta ne aamulla ilman etsimistä helposti on löytävissä. On ilman muuta selvää, mikä merkitys lapselle on hänen vastaisessa elämässään järjestykseen totuttamisella.

Pukemaan opettaminen on seikka, josta on syytä lyhykäisestii mainita, sillä sattuu tapauksia, että kuuro lapsi kouluun tullessaan on kokonaan tätä taitoa vailla. Samaa voi sanoa pesemisestä ja kampauksesta. Jolleivät vanhemmat katso asiakseen opettaa lapsilleen tällaisia yksinkertaisia taitoja, kuinka he voivat vaatia, että sen tekevät aivan vieraat ihmiset laitoksessa.

Ruokailutavat ovat inhimillisyyden vertauskuvana. Ihminen, joka ahnaasti, ilman minkäänlaisia säädyllisyyttä hyökkää ruokansa kimp-puun, paljastaa eläimen itsessään. Siksi myös kuuro lapsi on opetettava säädyllisesti syömään. Alussa käytettäköön vain lusikkaa, jonka käsittely on helpompaa, sekä syvää lautasta, jottei ruoka pääse tahramaan pöytää. Vähitellen voidaan siirtyä veitsen ja haarukan käyttöön. Erikoisesti on valvottava, ettei hän syödessään äänekkäästi maikuta suutaan tahi ryypätessään aiheuta imuäänäniä, sillä kuuro korva ei hänelle ilmaise tällaisten äänien sopimattomuutta. Ne-

nän niiskutus on tapa, josta kuuro lapsi on vieroitettava niin ruokapöydässä kuin muual-lakin. Nenäliinan käyttö, joka lapsella tulee olla taskussakin, on tässä paras apukeino.

Lapsen liikkussa kotipiirinsä ulkopuolella on häntä opetettava varovaisuuteen varsinkin yleisiin kulkuväyliin nähden. Hänen olisi opit-tava kulkemaan tien oikealla puolella, ja tien yli mennessään on hänen opittava tarkasti sil-määmään kaikkiin suuntiin, joista mahdollisesti voi autoja tai muita ajonepelejä saapua. Rauta-tiealue on häneltä ehdottomasti kielletty.

(Jatketaan.)

SUOMEN KUURROMYKKÄINLIITON VUOSIKOKOUS

(Jatk. n:sta 5. -33)

Jotta ehdotetulla toimenpiteellä olisi jotakin merkitystä, jotta kuurot siitä hyötyisivät, pitäisi kiertävän neuvonantajana olla monipuolisesti valistunut ja sivistynyt mies, jolla olisi m.m. lainopillisia tietoja voidakseen kuuroja henki-sesti kohottaa, valistaa ja huvittaa. Tällaisen henkilön palkkaaminen ja hänen matkakulujensa maksaminen vaatisi Liitolta liian suuria sum-mia. Asia raukesi.

Vielä esitti rouva Sihvola kokouksen ratkais-tavaksi pyynnön, että kokouksessa valittaisiin lähetystö käymään Tasavallan Presidentin ja hallituksen jäsenten luona esittämässä kuurojen toivomuksia.

Pari vuotta sitten jätettiin hallitukselle ano-mus kunnalliskodin hankimisesta ja sekä jatko-koulun perustamisesta kuuroille. Nämä ano-mukset lepäävät nyt hallituksessa. Kiinnittäkö kukaan huomiotaan näihin? Pitäisi ottaa sel-koa miten pitkälle kuurojen anomukset ovat joutuneet.

Alustajan ehdotusta ei kannatettu vaan rau-kesi se. Ymmärretään, että yleinen pulakausi tekee nykyään mahdottomaksi tällaiset yrityk-set.

Tähän päättyivät keskustelut. Puheenjohtaja kiitti kokouksen tulkkia ja sihteeriä. Samalla ilmoitti hän Keskushallinnon ensi kokouksessa, joka pidettiin heti keskustelun päätyttyä, ero-avansa Liiton puheenjohtajan toimesta korkean ikänsä sekä toisella paikkakunnalla asumisensa takia. Puheenjohtajan ilmoitus tuli yllätyksenä läsnäolijoille, joitten puolesta hra J. Sundberg esitti Liiton ja sen jäsenten sydämelliset ja har-taat kiitokset kaikesta, mitä Kouluneuvos For-sius pitkien vuosien kuluessa Liiton perusta-misesta saakka on sille tehnyt.

Kokouksen lopettajaiset pidettiin klo 7 illalla suuren kuurojen joukon osaaottaessa. Tilaisuus oli samalla muistojuhla kuurromyökkäin papin 25 vuotisen toiminnan johdosta.

EIKÖ OLISI SYYTÄ KIIREHTIÄ UKKOKODIN PERUSTAMISTA?

(Hra Lauri Vainolan alustus S.K.L:n vuosikokoukselle.)

Ukkokodin perustaminen kuuromykille sai alotteen jo kouluajanani 1904—1905. Kuuromykkäin Auttajayhdistyksen Turun piiritoimikunnan pöytäkirjoissa siitä jo silloin mainittiin. Itse en ole näitä pöytäkirjoja nähnyt, mutta eräs koulutoverini oli niitä kirjoittanut puhtaaksi.

Suuremman sysäyksen ukkokotiasia sai v. 1920, jolloin toimitettiin yleinen rahankeräys yli maan. Tämä keräys tuotti noin 140,000 mk. Monet vanhat kuuromykkät olivat innostuneita keräykseen kun toivoivat, että siten saadaan vanhoille kuuromykkämiehille oma koti, jossa hekin kerran saisivat viettää elämänsä ehtoon. Mutta ukkokodista ei tähän mennessä ole kuulunut mitään, vaikka rahasto on jo karttunut riittävästi. Tällä hetkellä sitä on yli 300,000 mk.

Yhteen aikaan oli kyseenä saada vuokrata joku Kruunun virkatalo Piikkiössä, mutta siitä ei jostain syystä tullut mitään. Sen jälkeen näyttää Ukkokotikomitea nukahtaneen useiksi vuosiksi ja nukkuu vieläkin. Ja hyvä tilaisuus näyttää rientävän ohi. Pula-aika jos mikään olisi ollut mitä sopivin aika ukkokodin perustamiselle, koska maatilain hinnat lukuisissa tapauksissa ovat laskeneet yli puolet alkupe- räisestä hinnasta.

Mainittakoon tässä muutamia esimerkkejä. Pari vuotta sitten myytiin Urjalassa pakkohuutokaupalla suuri tila yli 400,000 mk:n hinnasta, alkuperäisen hinnan ollessa 800,000 mk. Tilalla oli elätetty m.m. 30 lehmää. Viime vuonna joutui sama tila uudestaan pakkohuutokaupan alaiseksi, jolloin korkein tarjous oli 283,000 mk., mikä hyväksyttiin. Vielä parempi oli eräs miljoonatala Vihdissä, joka toissa syksynä myytiin 800,000 markasta, mutta viime vuonna joutui uudestaan myytäväksi, jolloin siitä saatiin vain noin 410,000 mk. Viime vuonna oli lukuisia maatiloja vasaran alla ja monta niistäkin olisi epäilemättä olleet sopivia ukkokodin paikaksi. Mutta mitään ei ole tehty asian kiirehtimiseksi. Monet vanhat kuuromykkämiehet siellä ja täällä ovat turhaan saaneet odottaa pääsyä ukkokotiin elämänsä ehtooksi. Yksi ja toinen ehtii muuttaa manan majoille saamatta nähdäkään ukkokotia, jonka hyväksi hän innolla keräsi rahaa. Monet nuoret kuuromykkät, jotka nyt kärsivät työttömyydestä ja ahtaasta ajasta, olisivat saaneet siellä maataloustöitä. Mikäpä estäisi ukkokotia samalla pitämästä jonkinlaisena maanviljelyskoulunakin nuorille kuuromykille. Pula-aikana ukkokodin perustaminen on kaikkein sopivin, koska hinnat ja muut kustannukset ovat silloin halvimmillaan, vieläpä useissa tapauksissa ihan polkuhinnoina.

Ukkokotikomitean olisi mielestäni pitänyt olla valveilla ja seurata tarkoin pula-ajan ilmiöitä — suurten maatilain pakkohuutokauppoja ja sopivissa tilaisuuksissa käydä paikan päällä katso- massa joko itse tai edustajan kautta. Aina olisi joku sopiva paikka löytynyt, mistä ottaa kiinni.

Nykyään ovat maatilain pakkohuutokaupat vähenemässä, mutta vielä ei liene myöhäistä. Ukkokotikomitea on saatava hereille ja tarmok- kaaseen toimintaan. Sillä jos asia edelleen jätetään lepämään parempien aikojen toivossa, on se jo myöhäistä. Pula-aika menee ohi, hinnat nousevat ja ukkokodin aikaansaaminen tulee vaikeammaksi ja kalliimmaksi.

Pidin velvollisuutenani esittää tämän asian kokoukselle, sillä tämä on yleisen keräyksen kautta tullut koko maan asiaksi, eikä yksin Turun ja Porin läänin, jossa ukkokotiaate sai alkunsa.

MUISTEMIA JA MIELEENJOHTUMIA

Avara ja jättiläismäinen oli mittasuhteiltaan Helsingin asematalon suuri odotushalli maa- seutulaispojan silmissä, joka pitkäperjantain aamuna v. 1917 ensi kerran astui pääkaupunkiin. Monet mielikuvat oli hän kaukana maa- seutukaupungissa, kodissaan, luonut ajatuksis- saan isänmaansa pääkaupungista niitten kuvien ja kertomusten perusteella, joita oli lehdistä lukenut ja nähnyt, tai tovereiltaan „kuullut“. Mutta todellisuus ylitti kuvitelmat. Joka aske- leella saivat pieniin mittoihin tottuneet silmät nähdä yhä ihmeellisempää ja oudompaa. Monet muistot ovat jääneet lähtemättömästi hänen mieleensä tältä ensimmäiseltä pääkaupungin matkaltaan.

* *

Tuona pääsiäis-lauantaina, joka seurasi edellä kerrottua pitkäperjantaita, olin ensimmäisen kerran mukana S. K. m. Liiton edustajako- uksessa. Kunnoittavin tuntein olin joskus aikaisemmin silmäillyt silloisen kotikaupunkini k.m. yhdistyksen arkistosta löytämiäni S. K. m. Liiton vuosikertomuksia ja Liiton vuosikokous- ten ohjelma-lehtisiä. Maailma, joka siihen asti oli minusta näyttänyt ulospäin tyhjältä ja kol- kolta, saikin yht'äkkiä sisältöä ja elämää. Se ei ollutkaan niin vaatimaton, kuin pienen maaseu- tukaupungin yhdistyksen toiminnasta olisi voi- nut päätellä. Päinvastoin! Sielläkin sykkivät sydämet voimakkaina, kuten ulkopuolella hiljai- sen »ei kenenkään maan» joka eroittaa maail- mamme kuulevain maailmasta. Ajatukset ris- teilevät sielläkin terävinä ja iskevinä, vaikka kieli ei taivukaan jokaista ajatusta hiuksen tarkkuudella erittelemään ja ilmaisemaan.

Aatteensa ympärillä ja sen puolesta, ovat hiljaiset olleet ja työskentelleet vuodesta toiseen uskollisuudella, joka ihmetyttäisi, ellei tietäisi että heidän on pysyttävä yhdessä olakseen voimakkaita.

* *

Mutta yhä uudelleen ja uudelleen tulee allekirjoittaneen mieleen ajatus että kaikesta siitä miltei ylikuonnolliselta näyttävästä työstä, millä hiljaiset ovat asemansa yhteiskunnassa ja töitensä tulokset saavuttaneet, olisivat ne sentään paljon vaatimattomampia ellei meillä olisi ollut apuna ja meitä tukemassa henkilöitä, joiden sydän joskus nuoruudessa on herkällä vaistolla kuullut hiljaisen maailman äänettömän kutsun ja sen lumoamana astunut meidän rinnallemme. Astunut rinnallemme, ottanut meidät ystävikseen ja muuttunut aivan kuin yhdeksi meistä omaksuen ajatuksemme, kielemme ja aattemme, työskennellen niitten hyväksi innokkaammin kuin monet meistä varsinaisista hiljaisista.

Elämä on ankara. Taisteluita ja koetteleluksista ei maailmassa kukaan voi päästä eteenpäin. Vastoinkäymisiä on kaikkialla, ja sellaisen eteen sattuessa on hyvä olemassa luotettava ja avulias neuvonantaja joka voi ja tahtoo neuvoillansa auttaa. Ystäviä on meillä ympärillämme monenlaisia, mutta vasta todellisen tarpeen eteen sattuessa tunnemme heistä ne oikeat. Hyvä olisi jos ihminen silloin käsittäisi velvollisuutensa hyväntekijäänsä kohtaan. Mutta usein me unohtamme ne, joita meidän olisi paljosta hyvästä kiittäminen.

* *

Vuodet ovat vierineet. Ikää on karttunut meille kaikille jotka kerran nuorina ensimmäisiä kertojamme olimme mukana yhteisissä kokouksissamme. Olemme varttuneet aikuisiksi. Monet silloisista kokous-tovereistamme ovat saaneet ajan lumet hiuksiinsa. Nuo harmaat hiukset ne antavatkin kokouksillemme oman kauniin, ylevän leimansa.

Kun sellaisessa juhlassa jollaisiksi Liittomme kokoukset ovat muodostuneet, esiintyy tavalista jokapäiväisempi asia, ikävä tapaus, tai laiminlyönti, vaikuttaa se aivankuin särähtävä syrjäsointu kauniissa sävelmässä.

* *

Pääsiäislauantaina v. 1917 näin S.k.m. Liiton vuosikokouksen puheenjohtajan paikalle astuvan miehen, jonka siitä lähtien olen sillä paikalla nähnyt miltei jokaisessa vuosikokouksessa jota olen joutunut seuraamaan. Edustajat ja kokousten muut osanottajat ovat vuosien kuluessa vaihdelleet, mutta kouluneuvos Valter

Forsiuksen olen vuodesta toiseen nähnyt nousevan itseoikeutettuna johtajana valvomaan Liittomme vuosikokousten kulkua. Ei ole vailla mielenkiintoa muistella kuluneitten vuosien kokouksia. Usein on nuori veri kuohahtanut, ei ole ollut aikaa ajatella asioita kyllin syvältä; on sattunut väärinkäsityksiä, lausuttu harkitsematon sana tai tehty erehdys, josta olisi vaikeakin ristiriita voinut olla seurauksena. Silloin on kouluneuvos Forsiuksen auktoriteetti astunut väliin hillittynä ja asiallisena, tuoden keskusteluille ratkaisun joka useimmissa tapauksissa on ollut paras mahdollinen.

Usein olemme olleet hänen kanssaan juuri ratkaisusta eri mieltä mutta yleensä aina olemme loppujen lopuksi saaneet myöntää hänen olevan oikeassa.

* *

17 v. on kulunut. Seitsemäntoista vaiherikasta vuotta, ja taasen olemme viettäneet vuosikokoustamme.

Liikuttavan juhlalliseksi muodostui K.m.L:n vuosikokouksen loppu, kouluneuvos Forsiuksen ilmoittaessa jättävänsä vastaisissa vuosikokouksissa puheenjohtajan toimen nuorempiin käsiin. Vakavina seisoivat kokouksen osanottajat, harmaahapsisen kunniavanhuksen puhuessa ja hyvästellessä heitä. Varmaan monikin hiljainen läsnäolija silloin tunki ikäänkuin jotain korvaamatonta katoavan yhteisistä juhlistamme. Traditio, perinnäistapa, tuntui särkyvän. Tuntui kuin olisi astuttu askel kohti jokapäiväistä kansanvaltaisuutta. Pyrki mieleen kysymys: voimmeko me antaa tulevan polven nuorille samanlaisen hyvän ja ihanteellisen kuvan edustajakokouksista, kuin me itse saimme näiltä harmaahapsilta silloin, kun olimme nuoria vuosilittamme ja mieleltämme, jolloin vaikutukset herkimmin löytävät tiensä suoraan sydämeen.

Tuula.

OPETTAJATAR LINA CEDERHVARF 90-VUOTIAS

Viime toukokuun 14 p:nä täytti Mikkeliissä 90 vuotta opettajatar *Lina Cederhvarf*, jonka elämä on kulunut käsityöopettajan tehtävissä Mikkelin kuuromykkäinkoulussa ja tyttökoulussa. Aikoinaan hän työskenteli paljon kotiteollisuuden edistämiseksi, kuuluu Mikkelin läänin Kotiteollisuusyhdistyksen johtokuntaan monta vuotta. Mutta paljon enemmän varmaan merkitsivät ne herätteet, mitä hän antoi opettaessaan lukemattomille pojille ja tytöille lastuja olkitöitä, maalailua ja jos jotakin näpertelyä sekä samalla opettaen luomaan ja rakentamaan kaikkea kaunista. Jo kauan sitten erosi neiti Cederhvarf opetustoimestaan, mutta hän on

aina suurella osanotolla seurannut kuurojen toimia ja koululla pidetyissä jatkokursseissa hän vielä opetti käsitöitä jatkokurssilaisille. Ahkeraan hän myös lukee meidän lehtiämme ja oli takavuosina innokas »Kuuromykkäin Joulun» levittäjä paikkakunnallaan. Vanhus on nyt muuttanut Mikkelin uuteen vanhainkotiin, jossa hän viettää elämänsä viimeisiä vuosia. Tyytyväisenä ja kiitollisena sekä verrattain hyvissä voimissa ollen hän odottaa Herransa tulemistä noutamaan hänet ikuisiin asunoihin. Olkoon hänen elämänsä ilta valoisa!

Paljon kukkia ja onnitteluja sai Lina-neiti syntymäpäivänä. M.m. kuurom. koululta.

JOHTAJATAR NAEMA HELENA HERMANSONIN HAUTAUS

Haudan lepoon saatettiin Mikkelissä touku-kuun 29 päivänä Helsingissä manalle siirtyneen johtajatar Naema Helena Hermansonin ruumis, joka edellisenä päivänä oli siunattu Helsingin Diakonissalaitoksen kappelissa. Ruumiinsiunauksen siellä toimitti pastori Aarne Rosenqvist puhuen Mark. 5: 39 johdosta: »Mitä te itkette? Lapsi ei ole kuollut vaan nukkuu». Tilaisuudessa lauloivat Pyhäkoululiiton lapset soiton säestyksellä. Kappelista kantoivat valkoisen arkun ruumisvaunuihin pastorit A. Rosenqvist, Urho Paljakka ja Odert Lindqvist, maisterit O. Brun ja N. Haapasalo, lyseolainen Veli Klemetti, konttoristi B. Inberg ja herra A. Vaström. Kappelin edustalta saattue ohjasi kulkunsa asemalle, jossa arkku asetettiin ruumisvaunuun Mikkelisiin vietäväksi.

Mikkelin rautatieasemalta kantoivat arkun ruumisvaunuihin tohtori J. Carpén, johtaja J. K. Palomaa, kirkkoherra E. Härö, proviisori H. Savolainen, opettaja K. Kärkkäinen, opettaja J. Voutilainen sekä vahtimestarit K. Gråsten ja E. Gråsten. Asemalta saattue, jossa ruumisvaunun jäljessä astuivat Mikkelin kuuromykkäinkoulun oppilaat, yläluokan poikain kantaessa seppeleitä, opettajat ja autoissa ajaen omaiset ja muu saattoväki, aloitti hiljaisen kulkunsa hautausmaalle sivuuttaen kuuromykkäinkoulun, jonka liput liehuivat puolitangoissa. Hautausmaalle saavuttua kannettiin arkku kuuromykkäin muodostamaa kunniatietä sukuhautaan viimeiseen leposijaansa ja sen jälkeen rovasti U. Nordström piti hautauspuheen, puhen kauniisti vainajan muistolle.

Ensinnä laskettiin hautakummulle omaisten seppeleet tohtori J. Carpénin puhuessa kiitollisuuden sanoja uhrautuvan tätinsä muistolle. Lukuisain ystävien seppelten ja kukkien laskeamisen jälkeen laskettiin Ruotsalaisen pyhäkoululiiton johtokunnan seppele kiitollisuudeksi vai-

najan tunnollisesta työstä liiton palveluksessa. Suomen kuuromykkäinliiton seppele laskettiin johtajatar Naema Hermansonille, lämminhenkiselle kuuromykkäin ystävälle ja työntekijälle. Tammisaaren seminaarin luokkatoverien puolesta kummulle asetettiin kaunis kukkalaite. Sitten laskivat opettajattaret Katri Rissanen ja Laina Järvinen ja johtaja J. K. Palomaa seppeleen työtovereilta, viimeisen puhuessa vainajan pitkäaikaisesta, uhrautuvasta työstä Mikkelin kuuromykkäinkoulun asuntolassa, sovittaen tähän työhön Jeesuksen sanat: »Mitä te olette tehneet yhdelle näistä pienimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle», ja opettajar Järvisen puhuessa kaipauksen sanoja ja lausussa sepittämänsä runon lepoon päässeelle toverille. Kun haudalle vielä oli laskettu useita kukkalaiteita ja kuuromykkäin oppilaiden seppelri, laulettiin »Mun käten ota Herra ja taluta».

Surujuhla tässä kauniissa kalmistossa päättyi sitten yhteisesti laulettuun virteeseen »Sun haltuusi, rakas Isäni». Haudalta kokoonnuttii Mikkelin kuuromykkäinkoulun asuntolaan vainajan muistoa viettämään.

ELOKUVASARJA KUUROMYKISTÄ

Eräässä elokuvain teatterissa Berlinissä näytettiin viime syksynä eräs kuvasarja kuuromykkien elämästä kautta aikojen. Näytöksen oli järjestänyt kuuro taiteilija, Saksan kuurojenliiton puheenjohtaja Willi Ballier. Kun filmi eli kuvasarja ensikerran näytettiin oli sitä kutsuttu katsomaan joukko sanomalehtimiehiä y.m. huomatussa asemassa olevia kansalaisia. Heille pidettiin ensin esitelmä filmin johdosta ja seliteltiin sen tarkoitusta. Ensimmäisessä kuvassa nähtiin auringon nousevan synkkien pilvien keskeltä.

Valkoiselle kankaalle ilmaantui sitten kuvia, joista nähtiin minkälaista kuurojen elämä oli kaukaisina aikoina. Kerjäläisinä ja pyytäjinä kulkivat he paikasta toiseen ja elivät sillä, mitä hyvät ihmiset heille antoivat. Ajattelemattomat lapset ja raa'at ihmiset kiusasivat ja pilkkasivat heitä. Yksinäisinä ja ihmisiä peljäten he elivät. Seuraavat kuvat esittivät sitten suurta käännekohtaa kuuromykkien elämässä. Jalosydäminen saksalainen mies, Samuel Heinicke oli hänen nimensä, huomasi nim. että kuuroille on hankittava erikoisopetusta omissa kouluissaan. Hän onnistuikin perustamaan saksalaisen kuurojen koulun, joissa opetetaan kuuroja puhemetodilla. Näin pääsivät kuurot osallisiksi sivistyksestä ja heidän henkinen elämänsä pääsi kehittymään.

Sitten näkyy valkoisella kankaalla nuori äiti, joka iloisena ja rakastavaisena pitelee pikku

(Jatk. siv. 73.)

URHEILUOSASTO

KILPAILUKUTSU

Meillä on täten kunnia kutsua kaikkia KUL:oon kuuluvia seuroja ja yksityisiä jäseniä osallistumaan asianomaisella luvalla järjestämiimme vuoden 1933

KUL:n Rata- ja Kenttäurheilu- sekä Uintimestaruuskilpailuihin,

jotka pidetään Viipurissa, Papulan urheilukentällä tulevan elokuun 5 ja 6 p:nä, alkaen molempina päivinä klo 14.

Kilpailuohjelmassa: 100, 200, 400, 800, 1500, 5000 m juoksut; pituus-, korkeus-, seiväs-
hyppy; kuulantyöntö, kiekon- ja keihäänheitto; 110 m aitajuoksu (matalat aidat); 4×100 m
seurainvälinen viestijuoksu.

Naisten mestaruudet: 100 m juoksu, pituushyppy, kuulantyöntö.

Uintimestaruuskilpailut pidetään Käremäen uimahuoneella elok. 5 p:nä klo 19. Ohjelma:
50 m vapaauinti ja 100 m rintauinti sekä naisille että miehille.

Ohjelman muutosoikeus pidetään.

KUL:n mestaruusmitalit ja I-III palkintoina kunniakirjat jaetaan kaikissa lajeissa. 4×100 m
viestissä kilpaillaan Sulo Vuokon »Karhu»-veistoksesta, jonka puolustajana on Helsingin k.m.
Urheiluseura.

Osanottoilmoitukset on tehtävä viimeistään heinäkuun 25 päivään mennessä os.: Armas
Suikkanen, Viipuri, Kelkkala, Ojakatu 34 ja on ilmoitusta ehdottomasti seurattava 15 mk vies-
tinjoukkueelta, 10 mk mieheltä ja 5 mk naiselta. Jälki-ilmoituksista kaksinkertainen maksu.

Kilpailijoille varataan vapaa asunto Turistihotelli Suomessa, Repolankatu 9.

Muuta virallista kutsua ei lähetetä seuroille.

Toivoen runsasta osanottoa, merkitsemme urheilutervehdyksin:

VIIPURIN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT

Armas Suikkanen

Puheenjohtaja

Arvi Tolpo

Sihtööri

VIIPURIN MESTARUUSKISAT

Viipurin Kuuromykkä-Urheilijat järjestää Rautatieläisten huoneustolla rautatieasema-rakennuksessa ohjelmallisen kilpailujen alkajaisjuhlan lauantaina elokuun 5 p:nä klo 19 ja sunnuntaina 6 p:nä klo 19 lopettajaiset palkintojen jakoineen. Lopuksi tanssia.

Huivimatkatilijat saavat halvan asunnon 10 markalla henkilöltä vuorokaudessa Rautatiehotellissa Rautatienkatu n:o 1 (vastapäätä rautatie-asemaa).

*Hotelli Continental Oy:*lla Rautatienk. n:o 5 (vastapäätä rautatie-asemaa) saadaan halpoja asuntoja huvimatkastajille (myöskin perheellisille). Se maksaa 15:— hengeltä vuorokaudessa.

Tervetuloa läheltä ja kaukaa Karjalan pääkaupunkiin Viipuriin.

VIIPURISTA

Viralliselta taholta ilmoitettiin minulle, että ensi elokuussa on Viipurissa kuuromykkäin urheilujuhlat ja käskettiin ilmoittamaan teille, paitsi sitä, mitä viralliselta taholta ilmoitetaan.

Kohtelias kumarrus: tulkaa Viipuriin kilpaa uimaan, juoksemaan, heittämään kuulaa, kiekkoa, keihästä ja muita kuperkeikkoja. Jos ei Teillä ole rahaa senkään vertaa, kuin alennuslippu maksaa, niin tulkaa hevosen selässä, polkupyörällä taikka jalan. Pitäähän toki pystyä kävelemään. Mitä asuntoon, tulee, niin koettamme olla niin nöyriä, emme kuitenkaan niin, että selkä poikki menee. Mitä ruokaan tulee, niin se tulee halvimmaksi jos on oma eväspussi, muuten täällä kyllä rahalla saa.

Ja tää Viipuri on katsomisen arvoinen, eikä

kenenkään tosi-isänmaallisen pitäisi halveksua Viipuria. Täällä kivetkin puhuvat isänmaan historiaa ja täällä on paljon katsomista, vanhaa ja uutta. Viipuri on sotilaskaupunki, ennen täällä oli ryssän solttuja, jotka remusivat ja heidän upseerinsa löivät heitä sapelin lappeella selkään. Nyt ne on ajettu pois ja täällä saapi sanoa jo suomeksi sotamiehelle: »hyvää päivää». Ja jos vielä kysyy että: »mistä olet», hän sanoo että Kivennavalta, taikka Ruokolahdelta. Monta kertaa on tää Viipuri ammuttu soraläjäksi, vaan aina vain noussut entistä pulskemmin pystyyn.

»Terve sielu terveessä ruumiissa». Koetamme myös järjestää henkistä ohjelmaa, vaikkei sitä vielä uskalla kehua, sillä se riippuu jostain korkeammasta, jonne ihmiskäsi ei ylety. Olosuhteet eri aikoina ovat ihmisellä erilaiset, vaan ihminen on itse aina vaan ihminen. Abrahamilla oli paljon karjaa, kameleita ja aaseja, vaan hänellä ei ollut yhtään polkupyörää, ei autoa eikä lentokonetta. Onhan siinä ero entisen ja nykyisen välillä.

Olisi minulla vielä paljon puhumista, vaan en minä halua paperilla enkä pläkillä, siks'ei muuta kuin tule, katso, voita ja mene.

Torkkelin poika.

Rautatiehallitus on myöntänyt liiton rata- ja kenttärheilumestaruuskilpailuihin Viipurissa elokuun 5—6 päivinä matkustaville kilpailujen osanottajille, toimihenkilöille ja liiton ja sen alaisten urheiluseurojen jäsenille **50 % alennuksen** matkalippujen hinnoista. Alennus on voimassa 30. 7.—12. 8. välisenä aikana. Senjohdosta huomautetaan, että jokaisella joka haluaa osallistua rautatielippualennukseen, **tulee olla mukana KUL:n jäsenkirja** näytettäväksi toimitsijoille. Jäsenkirjoja saadaan paikallisten seurojen johtokunnilta. Sellaiset, jotka eivät kuulu mihinkään seuraan, saavat lunastaa jäsenkirjansa liiton rahastonhoitajalta, joka on tavattavissa kilpailujen aikana Viipurissa.

50 % alennus ei koske lapsia, josta täten huomautetaan.

LIITTOHALLITUS.

KANSAINVÄLINEN KUUROMYKKÄIN URHEILUKONGRESSI

Viime C.I.S.S:n urheilukongressissa, joka pidettiin kaksi vuotta sitten Nürnbergissä, päätettiin antaa tämän vuoden urheilukongressi

Tanskan Kuuromykkäin Urheiluliiton järjestettäväksi. 19—21. 8. 1933 Kööpenhaminassa pidettävään kongressiin tulee noin 15 eri maan edustajat. Ohjelma on seuraava:

Perjantaina 18. 8. klo 20 Tervetuliaisjuhla K.m. y:n huoneustossa, Brohusgade 17.

Lauantaina 19. 8. klo 9—13 C.I.S.S:n kongressi Brohusgade 17:ssa.

klo 14—15 Tutustuminen Raatihuoneella.

klo 16—19 »Døvtumanian» ja Malmöön D.I:n ystävyysottelu vapaaurheilussa.

klo 20 »Døvtumanian» urheilujuhla.

Sunnuntaina 20. 8. klo 9—12 C.I.S.S:n kongressi.

klo 18—20 Kongressin juhla-illallinen »Ritz»in huoneistossa, Vesterportissa.

klo 21—24 Käynti Tivolissa.

Maanantaina 21. 8. klo 10 Autoretkeily kauniiseen Pohjois-Jyllantiin. N. 105 km.

N.D.I:n urheilukongressi pidetään perjantaina 18. 8. klo 12 ennen kansainvälistä C.I.S.S:n kongressia.

Kuten tunnettua, matkustavat K.U.L:n puheenj. E. Karilas ja siht. R. Pitkänen Suomen edustajina yllämainittuun kongressiin.

S. D. I. (Ruotsin Kuuromykkäin Urheilujärjestö) pitää rata- ja kenttärheilumestaruuskilpailut Vaxjössä heinäkuun 29—31 p:nä.

D. D. I. (Tanskan Kuuromykkäin Urheiluliitto) järjestää mestaruuskilpailut vapaaurheilussa Nyborgissa syyskuun 3 p:nä.

Kuopion Kuuromykkä-Urheilijat toimeenpaneel jäsentenväliset kilpailut kesäk. 23 p:nä, miehille 2:ssa sarjassa (5-ottelu ja juoksusarja). Naisille 3-ottelu. Jäsenille on osanotto vapaa. Lisäksi järjestetään joko huvimatka saareen samana iltana tai sateen sattuessa Kuurojenkoululla illanvietto palkintojenjakoineen. Ilmoitukset osanotosta sopii lähettää os.: Herra A. V. Hartikainen, Kuopio, Kirkkokatu 16. *Mila.*

Hämeenlinnassa pidetään Helsingin KU-seuran ja Hämeenlinnan K-U:n väliset seuraottelut juhannusaattona 23 p:nä kesäkuuta klo 16 kaupungin urheilukentällä ja juhannuksena klo 13 jatketaan. Ulkoilmajuhla alkaa samana iltana kilpailujen jälkeen Perttulan Norjantuvalla monipuolisella ohjelmalla. Tervetuloa läheltä ja kaukaa „Norjan tunturiin“.

Urheilukuulumisia Helsingistä. Toukok. 14 p:nä on H:gin K.m. Urheiluseura järjestänyt vuotuisen jäsenten kesken murtomaajuoksu kilpailun „Satulinnalla“. Lähtömaali oli asetettu kesähuvilan portaiden ääreen, jotta katselijoilla oli mukava seurata kilpailun kulkua terassilta. Niinpä juostiin ylhäisestä portista ulos ja alhaisesta sisään. Kierros oli mitattu tarkalleen 2 km pituiseksi metsäiselle enimmäkseen vastamäkiselle kangasmaalle ja niitylle. Se oli juostava kahteen kertaan. 6 miestä asettui lähtöviivalle ja heistä 2 keskeytti kilpailun kestäessä. Saavu-

Jatk. s:lta 70. ELOKUVASARJA . . .

lastaan sylissänsä. Lapsi on terve ja kuuleva sekä ymmärtää kaiken, mitä onnellinen äiti hänelle puhuu. Mutta eräänä päivänä sairastuu lapsi ankaraan tautiin. Etevä lääkäri ja rakastava äiti onnistuvat saamaan lapsen terveeksi. Mutta mitä tapahtuukaan? Pian huomataan nim. että lapsi onkin taudissa menettänyt kuulonsa,

tettiin seuraavat tulokset: 1) V. Tuominen 14.19; 2) A. Lehti 14.24; 3) J. Luomajoki 15.32 ja 4) E. Saarinen 16.19. A. Lehti olisi voittanut kilpailun, jos hän olisi alkanut kiristää vauhtiaan 300 m päässä maalista, sillä Tuominen osoitti väsähtämistä horjuvin askelin. Keskeyttäneiden joukossa oli pikajuoksija B. Ahlbäck, joka lähti mukaan pikemmin kestävyuden hankkimisen toivossa kuin kilpailumielessä.

H:n K.m. Urheiluseura on hiljan tehnyt tilauksen yhdenmukaisia verryttelypukuja harjoitteleville jäsenilleen. Puvut ovat tummansiniset ja kaulurit, hihat ja lieveet valkoiset. Vielä nutun rintaan ommellaan suurikokoinen H-kirjain. Seuramme ei ole ensimmäinen k.m. seura, joka tekee niin, sillä Hämeenlinnan „Kuuromykkä-Urheilijat“ on ehtinyt hankkia tämän kunnan ilkkuen näyttelämällä komean valkoviheriöitä pukuja toisille „nukka-vieruille“ Tampereen mestaruuskilpailuissa. Harmimme haihduttamiseksi me varustautumme toivottavasti paremmalla menestyksellä valloittamaan hampain kynsin kiertopalkinnon Helsingin ja Hämeenlinnan seuraottelussa juhannuspyhinä. „Kostonsekaiset“ urheilutervehdyksemme Hämeenlinnan kuululle kuuromykkille. J. L.

Tampereen K.m.-U. järjesti jäsentenväliset murtomaajuoksukilpailut 7. 5. -33 3—4 km:n matkalla. Tulokset: 1. M. Skytt 12.05; 2. A. Ahonen 12.34; 3. M. Katainen 14.20. 2 keskeytti juoksunsa.

Huhtikuun 30 p:nä seuralla oli iltama, jossa oli puhujana KUL:n pää, hra E. Karilas. Hän esitelmöi urheilusta ja antoi paljon ajattelemisen aihetta varsinkin vanhemmalle k.m. polvelle, kun eivät aina jaksa ymmärtää oikein arvostaa urheilua. Puhujan mielestä KUL ja seurat tarvitsevat yhtä hyvin vanhoja kuin nuoria. Toivottavasti seura saa nyt yhä enemmän jäseniä „vanhoista“ k.m:stä.

Aineelliseen tulokseen saatettiin olla tyytyväisiä. Huomattiin että olisi kovin hyvä jos KUL:n hallituksen jäsenet joskus muistaisivat käydä liiton alaisissa seuroissa elyvämässä niiden toimintaa.

Seura pitää heinäkuun 15—16 p:nä jäsenten väliset karsintakilpailut jossa tulosten perusteella valitaan parhaimmat Suomen mestaruuskilpailuihin Viipuriin. Siinä on myös naisille kilpailut 3-ottelussa jota varten seura on saanut vastaanottaa Kultaseppä Oy:ltä komean kiertopalkinnon. Siis Tampereen ympäristön nuoret naiset liittykää tekni T.K.-U:n jäseniksi, harjoittelekaa 100 m:n juoksua, kuulantähtöä, pituushyppyä ja tulkaa 15 p. helmäk. Tampereelle kilvoittelemaan komeasta kiertopalkinnosta. Olisihan myös hauskaa valitun sitten päästä Karjalan pääkaupunkiin mestaruuskilpailuihin.

Heinäk. 15 päivän iltana (lauantaina) on ohjelmallinen illanvietto.

Kilpailujen osanottajille varataan vapaat asunnot. Osanottoilmoitukset on lähetettävä hyvissä ajoin seuran puheenjohtajalle Matti Kataiselle, os.: Tampere, Nekala, Tohkantie 5. Uusia jäseniä otetaan mieliihyvin vastaan.

Juhannusaattona tekee seura huviretken Teiskon kunnalliskotliin, Mehdon luo. Tervetuloa sinne!

Sihteeriksi K. A.

Kuuromykkäurheilija kunnostautunut. *Toivo Ala-Kilponen* on Ähtärin Suojeluskunnan 5000 m:n murtomaajuoksukilpailussa saanut 1 p. tuloksella 19 min. 05 sek. sekä 3000 m:n juoksussa samoin 1 p. tuloksella 9.54.

hän on kuuro! Kun äiti ääneensä kutsuu lastaan tulemaan luoksensa tahi mainitsee sen nimeä ei se käännä päättään äidin puoleen kun ei se kuule enää äidin ääntä. Lapsi ei hymyile niin kuin ennen mutta se koettaa tarkasti tirkistellä silmillään ympäristöään, että näkisi mitä ympäristössä tapahtuu. Lääkäri lohduttaa onnetonta äitiä huomauttamalla että on olemassa kuuroidenkouluja, joissa tällaisia lapsia opetetaan puhumaan, lukemaan, kirjottamaan, työskentelemään jne.

Tämän jälkeen nähdään taas uusi kuvasarja valkoisella kankaalla. Katselijan edessä on kuva kuuroidenkoulusta ja oppilasten elämästä ja toiminnasta siellä. Esitetään puhe y.m. opetuksen kulku sellaisena kuin se koulussa tapahtuu alhaisimmalta asteelta ylimpään saakka. Kuva näyttää myös miten oppilaita opetetaan tulevaa ammattiansa varten. — Sitten muuttuvat kuvat ja esittävät kuuroida työmaillaan ja heidän yhdistyselämänsä. Näkyy kuvia kuuroiden urheilusta, seuraelämästä, perhe- ja kotielämästä y.m. Nähdään miten kuurot kuulemattomuutensa tähden sangen usein joutuvat syrjäytetyiksi esim seuraelämässä kun ihmiset eivät osaa puhua heidän kanssansa. Ahkerakin kuuro joutuu usein työttömäksi kuuroutensa tähden vaikka hänellä on hyvät todistukset. Pelätään, että hänen kanssaan ei voi tulla toimeen. Työnantaja vain kohottaa olkapäätään merkiksi, että kuuro saa mennä pois. Kaiken tämän kuuroiden elämää koskevan esittää mainittu elävänkuvain filmi. Kuuro näkee siinä oman elämänsä kuvattuna sellaisena kuin se todellisuudessa on.

Tämä filmi varmaan tekee tunnetuksi kuuroiden asemaa ja poistaa niitä erehdyttäviä ennakkoluuloja, mitä suurella yleisöllä valitettavasti osittain vieläkin kuuroida on.

Paljon ihmisiä on käynyt katsomassa Berlinin elävänkuvain teatterissa tätä elokuvaa ja on se saanut hyvän arvostelun. Kuurot itse ovat näytelleet filmiin kaikki nämä yllämainitut kohtaukset ja ovat he kauan ja tarkoin opetelleet sitä näyttelemään. Tämä kuvasarja on maksua vastaan lainaksi saatavana Saksassa ja kiertele se nykyään eri puolilla maata saksalaisilla näyttämöillä. Mutta sen vuokraaminen olisi liian kallista meille suomalaisille.

KUUROILLE

(Saksalaisesta kuuroidenlehdestä mukailtu.)

Saksassa on nykyään noin 6 milj. työttöntä miestä. Jos tähän työttömäin lukuun lisätään heidän perheensä ja lähimmät omaisensa, niin on heidän yhteinen lukumääränsä noin 13 milj. Moni kuuromykkäkin on tuossa työttömäin joukossa. Sama raskas kohtalo on siis monen

kansalaisen kannettavana. Te ette ole siis yksin. Lukemattomat itsemurhat ja riitaisuudet kuulevain keskuudessa osoittavat, että monilla ihmisillä on vielä suurempia vaikeuksia kuin teillä, kuurot. Se olkoon teille lohdutuksena. Elkkä olko kateelliset jos näettekin ihmisiä, joilla on paremmat ja hienommat vaatteet kuin teillä, ja joilla on syötävänä parempaa ruokaa kuin teillä. Ehkä heillä on kotona sairaita lapsia hoidettavana tahi muita onnettomuuksia ja perhesuruja kannettavana. Elkkä luulko, että ne ihmiset aina ovat onnellisia, joilla on suuret palkat ja korkea asema yhteiskunnassa. Koetakaan tyytyväisinä kestää kuulevain rinnalla kansojen nykyistä kovaa kohtaloa, niin on teidän raskas kuormanne helpompi kantaa.

Jokaisella ihmisellä on omat ystävänsä ja myös omat vihamiehensä. Samoin kuuroillakin. On olemassa sellaisia kuurojen asemaa tarkemmin tuntemattomia, jotka sanovat, että kuurojen opetus kuuromykkäinkouluissa tulee liian kalliiksi, kuurojen opettaminen on tarpeetonta. Tällainen puhe on ymmärtämätöntä ja kovaa puhetta. Toiset ihmiset kiusaavat teitä kiivastumaan, suuttumaan ja vihastumaan sekä ka-dehtimaan. He eivät ole kuurojen ystäviä.

Mutta teillä on paljon ystäviäkin. Jo liki 50 vuotta on esim. toimessa ollut kuuromykkäin-yhdistyksiä. Vähitellen ovat useat lahjakkaat epävarsinaiset kuuromykkät kehittyneet siihen määrin, että voivat johtaa kuurojen yhdistysten toimintaa. He ovat teidän ystäviä. He ymmärtävät teitä. Ei ole hyvä, että te joskus moititte kohtalotovereitanne, sekä epäilette heitä usein ilman syytä. Kuurojenkoulujen opettajat ovat teidän hyviä ystäviä, niinkuin isänne, äitinne, sukulaistenne. Ja kuurojen papitkin ovat ystäviä. Kuurojenkoulut ovat teidän toiset kotinne. Ketkä koettavat hankkia teille apua, työtä, rahaa, oman kodin? Teidän opettajanne. Harras kuurojen opettaja rakastaa oppilaitaan aina, läpi elämän ja koettaa auttaa teitä, niinkuin kouluajanakin, kun te olitte pieniä oppilaita. He antavat voimansa, työnsä ja rakkautensa teille sekä silloin, kun te olitte pieniä, että nytkin, jolloin olette aikaihmiä ja taistellette vaikeuksia vastaan. (Jatketaan.)

MIETTEITÄ ELÄMÄSTÄ

On ilta. Istun yksinäni. Ajatuksissani askartelee erään tuntemani nuorukaisen kohtalo. Hän varmasti kyseli epätietoisena: »Ah, missä on surujen summa, missä tuskien loppukin lie?» Kiusaaja kuiskasi: »Kuolemassa tuskat loppuvat». Hän onneton kuuli tuon kuiskeen... Loppuvatko sitten tuskat kuolemassa kaikilta?

Raamattuhan todistaa selvästi: Eivät ne lopu, jos ei meillä täältä lähtiessä ole, rauha Jumalan kanssa. Paljon on heitä, jotka kuvittelevat: Uskonto tekee nuoren elämän synkäksi, ilottomaksi. Mutta se on vain ennakkoluuloa. Mistäs saa uskontoa halveksiva lohdutuksen, elämänsä suruissa ja murheissa? Käy kuten mainitsemani nuorukaisen. Kyllästyy elämään, pettyy auttamattomasti ajatellen: kuolema kaikilta tuskat lopettaa.

Vastakohtana esim. saamme lukea P. Päivärinnan »Elämän havainnoita»-kirjasta surullisen kauniin kertomuksen: „Mutta hän elää vielä sittenkin“. Kertomuksen nuorukaisella oli usko, luottamus Herraan. Nurkumatta, tyytyväisellä mielellä hän olisi jäänyt elämään vaikka raajarikkona, jos se olisi ollut Herran tahto. Onnellisena hän kumminkin ummisti silmänsä tälle maailmalle, kun tiesi, että hänelle alkaa uusi elämä, jossa ei ole enään tuskaa. Kirjailija kertoo kuinka äiti poikansa kylmenneen ruumiin ääressä surusta menehtymäisillään, äkkiä melkein iloisesti huudahtaa: »Mutta hän elää vielä sittenkin, elää ijankaikkista elämää; sillä hän uskoi Jumalan ainoaan poikaan, ja joka uskoo hän elää, vaikka olisi kuollut». Kirjailija kysyy: »Keneltä äiti sai lohdutuksen? Meiltäkö? — Maailmaltako? Ei sieltäkään! Maailmalla ei ole tosilohdutusta murheelliselle sydämelle. Mistäs sitten? Sieltä missä ijankaikkisen lohdutuksen lähde on. — Onkohan uskonnon hylkääjillä tuommoinen rauha ja ilo keskellä kuolemaa, kuin kerrotulla nuorukaisella ja lohdutusta ja lepoa suurimmassa murheessa mitä koskaan ihmisellä voi olla, niinkuin tuolla äidillä?» Noin kirjailija.

Mietin kuinka sattuvan vastauksen ylläolevaan kysymykseen antaisikaan eräs ent. jumalankieltäjä, jonka allekirjoittanut tapasi 3 vuotta sitten. Hän kävi Amerikasta Suomessa tervehdimässä äitiään, jonka hän jumalankieltäjänä ollessaan oli kokonaan unohtanut. Hän kertoi kuinka hän etsi nautinnon- ja huvitteluhalulleen tyydytystä juomingeista, tanssisaleista ja korttipelieistä; kaikista luvallisista ja luvattomista keinoista. Uskalsipa hän väittää että ei Jumalaa olekaan. Mutta kaikesta huolimatta hän oli rauhaton; ei hän ollut onnellinen. Ihmeellisesti tavalla Herra tarttui hänen käteensä. Hän hätäntyneenä kysyi: »Mitä minun pitää tekevän että pelastuisin?» Hänelle avautui Pyhästä kirjasta sanat: »Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut». Hänessä tapahtui täydellinen muutos. — Onnellisena hän lauleli:

Nyt löysin mä elon lähtehen
siksi kulje en enää etsien.
Siinä onneni levon täysin sain.
Siel' on kaikille sijaa vielä vain.

Oli liikuttavaa nähdä hänen kertovan onnestaan suuren ihmisjoukon edessä. Hän on nykyään hyvä puhuja Ameriikassa.

Nyt kun vertailen noiden kahden nuorukaisen niin perin erilaista osaa, loppumattomassa ijäisyydessä, niin tottakai haluaisin saada uskovan nuorukaisen osan. Niinpä hänellä, joka on saanut sydämeensä sen rauhan, jota ei maailma voi antaa, — ja jokainen anova saa — hänellä on jo täällä maailmassakin »turva keskellä hätää, elämä keskellä kuolemaa». Katse yölöspäin suunnattuna Hän voi sanoa:

»Ota Herra mitä otat, anna Herra mitä annat.»

Erakko.

LUKEMISTA

»Milan» lehtemme tammik. numerossa olleen kysymyksen: »Luetko sinä?» johdosta allekirjoittanut päätti ottaa hieman epävarman ylioppilaan asennon — joka on luntannut — ja vastata:

— Kyllä. Luen hyvin mielelläni, herra professori. Mutta rohkeus petti. Pelkäsin »Milan» asettavan toisen kysymyksen: mitä pidämme siitä ja siitä esim. — kirjailijasta. Allekirjoittaneen olisi peittääkseen tietämättömyyttään, pakko vain kivahtaa, lainatut sanat —. (Eivät ne ole tarpeellista tässä sanoa.) Minunlaiseni täytyy tyytyä vähään. Eihän kaikki mieleiseni kirjat ole käden ulottuvilla.

Luin viime kirjallisuusviikolla eräästä lehdestä: mitä kaikkea jokaisen kirjastossa pitäisi olla: »Vänrikki Stoolin tarinat» j.n.e. Minä otin tuon sanan »jokaisen» omalla tavallani: Annoin mielikuvituksen kiertää kuninkaan linnasta, maantiellä kulkevaan leivänpyytäjään asti. Mikä sekava rykelmä! Kaikkein eniten ihailin tuossa joukossa sellaista jonka välttämätön pakko on ajanut maantielle, mutta joka hyvien haltioitten kumminlahjana tai itsekasvatuksen avulla jak-saa näyttää tyytyväistä, eteenpäin pyrkivää mieltä —. Minä muuten, kun olen henkilökohtaisesti tavannut leivänpyytäjiä, olen saanut huomata kenellä heistä on lukuhalu. Kun heidän taloon tullessaan on luettavaa käden ulottuvilla; toinen vilkaisee välinpitämättömästi, toinen syventyy luettavaansa tarkoin. Minä päätin että jälkimäinen ryhtyy työhön myös kursailematta, kun olosuhteet sallii. Tuollaista ajattelun aihetta antoi minulle »jokaisen» sana. Vaikka se ei ollutkaan siinä tarkoituksessa kirjoitettu. Loppujen lopuksi otin käteeni erään ystäväni kirjan, jonka sain lainaksi. Hilasin veistinpölkyn takkavalkean loisteseen, johon istuin lukemaan, huudahdin: »Hurraa sepä sukela tempu, nyt ollahan herroiksi!» Kirjaan

syvennyttyäni, unohdin oman itseni, olin yksi kirjan henkilöistä, tietysti päähenkilö. Olin mukana jännittävässä silakan ja hylkeenpyynnissä, taistelussa meren hyrskyjä vastaan. Reippaasti me lauloimme: »ei pelko haitakkaan...? Kun annoin kirjan ystävälleni takaisin sanoin: »tasan, tasan, Matti veljeni; mulle eväät, Sulle kontti.»

»Milan» sopii olla tyytyväinen. Me lupaamme lukea, jos emme ole sitä ennen tehneet. Siis: siemen lankesi hyvään maahan. Toivokaamme, että ei yhtään pudonnut tienoheen. Kun saamme tai teemme kirjoista itsellemme ystäviä, niin varmasti silloin myös moni kevytmielinen huvitilaisuus jää, josta ei ehkä olisi jäänyt jällelle muuta kun »pistävät piikit».

Toistan vain: Luen hyvin mielelläni ja lukeminen on hauskinda maailmassa. —o.

Tietoja kotimaasta

Kuolleita. Rautasorvari *Johan Aleksander Wallenius* Turussa on kuollut 55 vuoden vanhana sydänhalvaukseen työpaikallaan, ollessaan ylityössä viime toukokuun 20 p:nä Ab. Crichton-Wulcan Oy:n tehtaassa. Vainaja on syntynyt Taivassalossa, mutta lapsena ollessaan muutti vanhempiensa kanssa Turkuun, kävi Turun kuuromyökkäinkoulun ja pääsi koulusta v. 1896. Silloin hän pääsi rautasorvarin oppiin ja on ollut monessa paikoissa rautatehtaissa esim. Turussa, Helsingissä, Viipurissa, Varkaudessa ja Kuopiossa. Mutta viimeksi hän oli Turussa yhtämittaa yli 30 vuotta. Hän oli naimisissa 2 kertaa ja molemmissa avioliitossa syntyi 1 tytär. Vainaja oli Turun k.m. yhdistyksen monivuotinen innokas jäsen, on kuulunut muutamia vuodet johtokuntaan, on toiminut useat vuodet yhdistyksen järjestysmiehenä. Vainajaa jäi suremaan puolisonsa Amanda o.s. Nokkola ja 2 tyttäretä perheineen ynnä sukulaiset.

Johan Wallenius

Vainaja haudattiin sunnuntaina 28 p:nä toukokuuta suuren kuuromyökkä-joukon ja sukulaisten saattamana. Hautajaiset pidettiin Turun Kuuromyökkäinyhdistyksessä, siellä johtaja E. Pesonen ja E. Savisaari pitivät muistopuhelua.

J. Wallenius lepää rauhan unessa!

Kuollut. Huhtikuun 5 p:nä kuoli Reposaarella työm. Frans Kosken vaimo *Helmi Maria*, o.s. Virtanen. Vainaja oli syntynyt 12. 3. 1881 ja oli nuoruudessaan käynyt yksityistä kuuromyökkäinkoulua Eurajoella.

Piirikokous Seinäjoella pidetään heinäkuun 9 p:nä, alkaen klo 11 Yhteistalossa. Esitelmänpitäjä saapuu Helsingistä ja myöskin toivottavasti k. m. oma matkapappi pastori Juho Karhu. — Tervetuloa läheltä ja kaukaa!

Kuuromykkäin kesäjuhla. Yhteisen kesäjuhlan toimeenpanevat yksin voimin Porin ja Tyrvään „Eiffata“ kuuromykkäinyhdistykset heinäkuun 22—23 p:nä Kiikan pappilassa. Juhla alkaa lauantaina heinäkuun 22 p:nä täsmälleen kello 3.

Puhujina esiintyvät useat mainittujen yhdistysten jäsenet, kirkkoherra Maja, hra John Sundberg, talousopettaja nti Vuorela Tampereelta, y.m. — Tervetuloa!

Riihimäen Kuuromykkäinyhdistyksen huvimatka pidetään 2 p:nä heinäk. aamupäivällä Hyvinkäälle Ävikin, kuten oli aikaisemmin puhetta.

Pietarsaaren Kuuromykkäinyhdistys pitää 10-vuotisjuhlaansa sikäläisellä entisellä kuuromykkäinkoululla lauantaina ja sunnuntaina kesäkuun 10 ja 11 p:nä.

Esitelmäpäivät. Turun Kuuromykkäinyhdistys järjestää tavan mukaan Turun ja sen ympäristön kuuromykkäin valistus- ja esitelmäpäivät ensi syyskuun 16—18 p:nä. Tervetuloa Auran rannoille!

Kokoonnutaan lauantaina klo 17 yhdistyksen huoneustoon, Ylipistonk. 6. *Johtokunta.*

Ohjelmallinen kesäjuhla on Salon k.m. yhdistyksen toimesta heinäkuun 16 p:nä alkaen klo 12 Hajalan t.v.yksen talolla likellä Hajalan asemaa. K. m. Liitolta tulee esitelmänpitäjä. Muutakin huviohjelmaa on. Tervetuloa juhlaamme. *Salon k.m. yhdistyksen Johtokunta.*

Lahjoja Ävikille. Koottu kolehteja kuuromykkäin jumalanpalveluksessa Tyrvällä 50 mk., Kokemäellä 45 mk. ja Huittisissa 35 mk. — Kiitos!

Pääsiäisjuhlaa vietti Oulun seudun kuuromykkäinyhdistys Oulun kuuromykkäinkoulussa pääsiäis-lauantaina, sekä ensimmäisenä pääsiäispäivänä. Osaottajia oli juhlaan saapunut neljätkymmentä henkeä. Lauantai-iltana piti hra K. Pääkkönen selvän ja hauskan esitelmän omastatunnosta, hra Tyyniäho piti puheen, hra I. Kangasniemi esitti hauskan kertomuksen ja samoin hra N. Rannikko.

Seuraavana päivänä oli aamuhartaushetki koulussa klo 11. Puheen tässä tilaisuudessa piti maisteri Edw. Lück. Klo 1/2 1 käytiin tutustumassa Oulun museoon, jonne museon johtokunta ystävällisesti oli antanut ilmaisen pääsyn kaikille kokoukseen osallistuville kuuromykkäille. Klo 2 oli ehtoollisjumalanpalvelus Oulun juhlivassa äsken uudistettussa tuomiokirkossa. Tilaisuudessa saarnasi pastori Karhu. Klo 6 alkoi iltajuhla, jossa puheen piti maisteri Edw. Lück, rva Paulaharju piti hauskan, varjokuvien valaistun esitelmän Ruijasta, hra I. Tyyniäho esitelmöi Frans Leijonista, hra I. Kangasniemi esitti kertomuksen ja rva Anna Neskola runon. Juhla päättyi rukoukseen ja Herran siunaukseen.

Ravintolapuolesta huolehtivat kuurojen koulun asuntola ja yhdistyksen naiskomitea.

Vieraat tuntuivat olevan erittäin tyytyväisiä ja matkustivat virkistynein mielin takaisin koteihinsa.

Illanvieton järjesti Turun Kuuromykkäinyhdistys huitikuun 2 p:nä ensimmäisen kerran Turun kaupungissa asuville kuuromykkäin kuuleville vanhemmille, kuuromykkäin omille kuuleville lapsille ja heidän perheillensä ja kuuromykkäin kuuleville sisaruksille ja heidän perheillensä. Tilaisuuteen saapui kutsutuista vieraista yli 50 kuulevaa ja yli 50 omaa jäsentä. Juhla alkoi yhdistyksen puheenjohtaja E. Savisaaren pitämällä tervehdyspuheella, jonka jälkeen johtaja E. J. Pesonen piti mielenkiintoisen puheen kuuromykkäin maailmasta alusta nykyiseen aikaan asti. Herra Holger Vieno tulkitsi puheen viittomakielelle. Väliajalla tarjottiin kaikille kahvia leipineen. Opettaja Urho Kierimo piti laajan, onnistuneen esitelmän kuuromykkälapsien kasvatus- ja opetusasioista ja rouva S. Blomberg tulkitsi tämän viittomakielelle. Neiti Ida Kylänpää lausui

erään runon. Herra A. Wilkki piti hauskan pilapuheen ja rouva A. Rantanen esitti erään kertomuksen. Juhla päättyi rva S. Wienon kauniilla viittomakielisellä laululla. Juhla oli onnistunut erittäin hyvin ja vieraat olivat tyytyväisiä.

Äitienpäivä Mikkelin kuuromykkäinkoulussa. Toukokuun 14 p:nä vietettiin äitienpäivää Mikkelin kuuromykkäinkoulussa. Tilaisuutta varten oli koulun juhlasali kaunistettu kukilla ja äiti-aiheisilla tauluilla. Klo 17,30 kokoonuivat opettajat ja oppilaat juhlasaliin, jossa uudet kauniit tuolit odottivat käyttäjiään. Kateederin edustalla oli äitien pöytä, jonka ääressä istuivat kukistettuina rva Anna Savolainen, Katri Rissanen, Aino Havola, Iida Grästen ja Iida Kärkkäinen. Heidän jokaisensa johdatti oppilaiden ja opettajain mieltiin jokaisen oman äidin, jotka kaukana kotona muistelivat lapsiansa ja joiden kunniaksi tämä juhla oli omistettu.

Juhla aloitettiin virrellä 411, josta opettajat lauloivat kolme säkeistöä. Sen jälkeen opettajatar Meeri Kahva piti hartaan alkajaisrukouksen ja johtaja J. K. Palomaa puheen, jossa hän esitti etenkin oppilaiden äitien huolet ja vaivat lastensa puolesta. Puhuja teroitti oppilaille myöskin neljännen käskyn velvoituksia äitejensä kohtaan kehoittaen heitä kesälomalla osoittamaan kunnioitusta äideille. Puhetta seurasi opettajatar E. Westerisen kirjoittama ja esittämä äideille omistettu kaunis kertomus „Lisan kukkasat“. Oppilaille jaettiin sitten äiti-aiheisia kuvakortteja, joihin opettajatar K. Rissanen opasti heitä kirjoittamaan ja lähettämään ne äideille, jotka asuvat kaukana ympäri Suomea. Lyhyen tauon aikana tarjottiin kaikille karamelleja ja sen loputtua näytettiin varjokuvia työn voitokulusta. Tämä onnistunut ja mielin painuva juhla päättyi loppusiunausvirteen 535 „Herra siunaa meit’ ja auta.“

Mikkelin Kuuromykkäinkoulu. Kevätlukukauden päättäjaiset pidettiin Mikkelin Kuuromykkäinkoulussa kevätkuuhlan muodossa toukokuun 30 p:nä. Oppilaat ja opettajat kokoonuivat klo 18 koulun juhlasaliin, jonka kateederi oli kaunistettu sinivalkoisin värein ja kukin. Juhlasalin seinille oli asetettu oppilaiden piirustusnäyttely, jossa heidän lukuvuoden työnsä tulokset olivat nähtävissä.

Kevätjuhlan ohjelma aloitettiin suvivirrellä 472, josta opettajat lauloivat ensimmäisen säkeistön „Jo joutui armas aika ja suvi suloinen“. Sitä seurasi alkajaisrukous, jonka piti op. Kärkkäinen. Joht. J. K. Palomaa piti puheen, jossa hän oppilaille teroitti kesätyön merkitystä ja työn iloa sekä sen siunausta heille. Tauon aikana tarjottiin kaikille karamelleja ja rinkiä. Sen loputtua esittivät muutamat tyttöoppilaat opettajatar S. Pikkolan järjestämän onnistuneen ja kauniin perhosleikin, joka oli toistettava. Juhlasalista siirtyivät oppilaat ja opettajat koulun pihalle, jossa pojat op. Kärkkäisen johdolla esittivät leikkejä: perunan kuljetusta, säkissäjuoksua ja etevämyyttä punneruskiikussa. Pihalta siirryttiin takaisin juhlasaliin ja lopetettiin onnistunut kevätkuuhla opettajatar E. Westerisen pitämällä kiitosrukouksella.

Seuraavana päivänä tapahtui sitten koulun kevätlukukauden virallinen lopettaminen, jossa jaettiin todistukset oppilaille ja laulettiin virrestä 272 ensimmäinen ja neljäs säkeistö. Lopettajaistilaisuus päättyi joht. Palomaa pitämään rukoukseen. Samana päivänä matkustivat oppilaat koteihinsa kesää viettämään ympäri Suomea aina Lappiin asti.

KIHLOISSA

Aino Maunu
Toivo Ala-Kilponen

Virrat.

Ähtäri.